Wouter Manders

Royal Destiny

Het geheim van de Farao

Alle boeken:

Royal Destiny and the secret of the farao

Royal Destiny, Destroying Morgan

DERDE HERZIENE DRUK

Eerste druk, September 2012
Titel: Royal Destiny en het geheim van de farao
Wouter Manders
Royal Destiny series™

Omslag: George Grie

Met dank aan Henriëte Damen

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt worden en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mijnbestseller B.V.

Hoofdstuk 1:

Ross Straw

Het was een met sterren bezaaide nacht. Het was mistig bij de kust van Tunesië en er was vrijwel niemand op zee. Toch zag je in de verte een schip. Het voerde een onduidelijke vlag, of je kon hem niet goed zien door de mist. Het was mogelijk een piratenvlag. Je hoorde gejammer, gepraat en soms geschreeuw van de bemanning.

Het schip stopte en er ging wat bemanning aan land.
'Is het hier, kapitein?' vroeg een van de mannen.
'Ja' zei de kapitein, 'je begint toch niet aan me te twijfelen hè, anders slaap je vannacht niet meer'. 'Nee kapitein', zei de man bang.
'Mannen, laat iemand het schip bewaken. En steek deze fakkel in brand als er iets aan de hand is. Haal eerst onze vlag naar beneden, want we zijn als piraten niet bijzonder geliefd'. De piraten knikten.
'En waag het niet om een vals alarm te geven', zei de kapitein. De bemanning keek erg bang toen hij wegliep.

Er ging ongeveer dertien man mee met de kapitein. Ze waren op zoek naar een mythische schat. Naar men zegt zou het om een oude Egyptische schat gaan. Het was maar een legende volgens anderen, maar voor sommigen stond het vast dat de schat wel degelijk bestond. Ook de kapitein dacht dat hij echt bestond en wilde deze persé vinden.
De piraten liepen ongeveer een mijl Tunesië binnen. De kapitein haalde een kaart tevoorschijn.
'Wat staat er op?' vroeg opper Gravvano.

Opper Gravvano had een klein grijs baardje. Zijn kleren zagen er net zo uit als de kleren van de kapitein: oud versleten en vies. De kapitein, genaamd Ross, was bewapend met vier pistolen en een degen. Zijn volledige naam was Ross Straw. Hij zag er erg angstaanjagend uit. Veel piraten en andere mensen waren bang voor hem. Hij was zelfs de vijand van Groot-Brittannië.

Dat was niet gek, want hij was gevaarlijk en had een heel kort lontje. Je hoefde maar iets verkeerds te zeggen of hij viel in woede uit. Dan moest je voor hem oppassen. Het was erg warm die dag. Iedereen zweette en liep vermoeid over het strand.

Maar, de piraten liepen door zoals de kapitein het hen had bevolen. Het duurde best lang voordat ze op de plek waren waar de schat zou kunnen liggen. Plots stopte de kapitein en hij keek in het rond.
'Hier moet het ergens zijn mannen, verspreid je!'
'Er moet hier ergens onder het zand een luik zitten', zei opper Gravvano.
'Dat weet ik!' zei Ross. Opper Gravvano keek een beetje vreemd naar de kapitein, alsof hij hem had beledigd.
'Sneller, sneller, zoek de schat, stelletje strandschildpadden, het gaat te langzaam!' riep de kapitein druk gebarend. 'We hebben niet veel tijd!'

De piraten liepen tientallen meters uit elkaar, zoekend naar de mysterieuze schat. Ze moesten snel zijn, want hier vlakbij was een klein dorpje en als ze gezien zouden worden, zou er door de inwoners alarm worden geslagen.
De lucht was helder en de zon stond hoog aan de hemel. Het was een prachtig gezicht. Het duurde toch nog lang voordat er iets werd gevonden, maar op een gegeven moment klonk er een hol geluid onder de voeten van een zoekende en gravende piraat. Het klonk als verrot hout. De piraat dacht even na en riep toen de kapitein.
'Ik denk dat ik iets heb gevonden!' riep hij blij.

Ross kwam met Gravanno opgewonden aanhollen. De piraat wees naar de plek waar hij iets had gevonden.
'Hier!' riep hij. 'Hier ligt iets van een luik of zo'. Ross sprong erop en hoorde het kraken.
'Kunt u er niet beter vanaf gaan, kapitein?' vroeg Gravvano ongerust.
Hij hoopte niet weer zo aangevallen te worden door een boze kapitein. 'Straks breekt het hout nog'.
'Ben ik dan zo zwaar?!' vroeg Ross achterdochtig.
'Nee, maar het hout is verrot en snapt u dat …….'.
'Kun je nu eindelijk eens je kaken op elkaar houden!' schreeuwde Ross woedend. Hij was duidelijk erg nerveus.
'Weet je zeker dat dit het is mr. Bones?' vroeg Ross.

‘Het kan ook een valstrik zijn’.
‘Nee kapitein, ik ben er zeker van dat hier echt de schat moet liggen’, zei mr Bones. Bones had een klein brilletje op en hij droeg groenblauwe kleren met flosjes aan zijn jas. Er waren nu meer piraten om de kuil komen staan. Ze keken naar Ross, die op het luik stond.
‘Kom maar de kuil in mannen’, zei de kapitein. ‘ En trek dat luik open!’
‘Wat is er kapitein?’ vroeg een piraat. Ross keek om en wilde de piraat bijna een schop geven.
‘We hebben misschien de schat gevonden, druiloor!’ riep Ross.
‘Goed zo, mr. Bones!’ riepen alle mannen in koor.
‘Juich nog niet te snel!’ zei de kapitein, terwijl hij rondkeek om te zien of niemand hen had bespied. Ross was gespannen en keek alsof er iets vreemds stond te gebeuren.
‘Ehh, … is er iets, kapitein?’ vroeg Gravvano. Ross werd een beetje witjes. Even was het stil. Niemand zei iets en je hoorde alleen de branding van de zee.
‘Ik voel…… de dood ….!’ antwoordde hij als in trance. ‘Er gaat iemand van ons dood’.
Plots kwam de kapitein weer tot zichzelf. ‘Ach wat doet het ertoe, als ik het maar niet ben!’ dacht hij. Hij stond op en zei: ‘Mannen, graaf door en haal al het zand weg!’ De piraten groeven al het zand weg en zagen inderdaad een verrotte plank met een bruin koperen handvat.
‘Trek het open, kom op mannen, we hebben niet de hele dag de tijd!’ riep Gravvano. De mannen pakten het verrotte luik vast en probeerden het open te trekken. Het was loodzwaar. Het ging maar een beetje open, niet genoeg om er doorheen te kunnen. Na de tweede poging lukte het om het luik te openen. De mannen keken in een donker gat. Een van hen dacht iets te kunnen zien van glimmende munten. Gravvano trok zo hard dat hij achterover in het zand viel.
‘Verdikkeme, er zit zand in mijn schoenen’, zei hij. Ross zei niets. Zijn handen zaten ook onder het zand. Hij had een grote hekel aan vuile handen en zeker als er zand aan zat. Hij knipte met zijn vingers om een lantaarn. Bones kwam aanrennen met drie lantaarns, die hij van het schip had meegenomen. Ross griste een van de lantaarns uit zijn handen. Langzaam liet hij de lantaarn in het gat zakken. Het donkere gat lichtte helemaal op.

Ze konden nu goed naar binnenkijken en zagen in de diepte een gang met spinnenwebben, skeletten en insecten. Er kwam ook een vreemde geur naar boven.

‘Is dit het?’ vroeg Gravvano, terwijl hij van de stank zijn neus dichtkneep.
‘Natuurlijk niet, we moeten nog even doorlopen!’ zei Ross boos.
‘Ik denk dat een paar man van ons naar binnen zal moeten’, zei mr. Bones gespannen.
‘Dat weet ik wel zeker’, zei Ross lachend. Geen van de piraten wilde de geheimzinnige gang in.
‘Zijn jullie soms bang?’ vroeg Ross.
‘Maar kapitein, wie weet is het een doolhof of een val!’ zei Gravvano. ‘Nu u zei dat er iemand dood zal gaan durven ze niet meer’. De piraten zaten hem te knijpen.
‘Pak een lantaarn mr. Drake!’ zei de kapitein. ‘Jij gaat met Bones, Gravvano en mij mee. We gaan naar binnen! Bones, eh…, jij gaat voorop!’ zei Ross.
‘Drake volgt Bones en Gravvano volgt Drake. Ik ga als laatste om jullie te dekken als je iets mocht tegenkomen’, zei Ross.
‘De rest blijft hier wachten en bewaakt de ingang’.
‘Ja kapitein!’ antwoordden de piraten. Ross ging als laatste mee de tunnel in.
‘Wees op je hoede, het kan hier spoken en gevaarlijk zijn!’ zei de kapitein angstig.
Ze liepen een donkere gang in. De lucht werd plots veel kouder. Na een paar minuten zagen ze zelfs hun ademwolkjes.
‘Hoezo is het hier gevaarlijk?’ vroeg Drake.
‘Nou, er kunnen speren op je af schieten, er kunnen grote rotsblokken naar beneden rollen en nog veel meer!’ Drake was niet langer zelfverzekerd, maar eerder bang.

In de tunnel bleef het donker totdat de drie lantaarns bij elkaar kwamen en de wanden helemaal konden oplichten.
‘Zouden we er bijna zijn?’ vroeg mr. Bones.
‘Ja, dat moet haast wel’, zei de kapitein. Zijn stem galmde door de tunnel en kaatste tegen een wand terug. Niemand zei iets. Ze liepen weer verder totdat Ross per ongeluk achter een touw bleef haken. Hij had het touw niet gezien, want daar was het immers veel te donker voor. Ross verstijfde en keek achterom. Plots hoorde hij een geluid.

‘Duiken…!’ schreeuwde hij geschrokken. Ross en twee van zijn mannen konden nog net op tijd wegduiken.

Drake bleef echter van de schrik stokstijf staan. Er schoot een soort speer uit de muur, die zijn buik helemaal doorboorde. Hij viel dood neer. Iedereen keek angstig naar Drake, die voorovergebogen op de grond lag.
‘Hij is dood hè?’ vroeg Gravvano.
‘Nee, sukkel, hij staat te dansen, zie je dat niet!’ schreeuwde Ross boos. Iedereen stond weer op en Ross nam hem zijn wapens af. ‘Ik had toch gezegd dat je moest oppassen, druiloor’, zei hij tegen de arme Drake. Ross liep snel weer verder. Mr. Bones had een brok in zijn keel, hij was zo geschrokken dat hij bijna geen lucht meer kreeg.
‘Tja, dat komt ervan als je niet oplet’, zei Ross wat lacherig.
‘Ja kapitein’, zei mr. Bones bijna sprakeloos.

Ross zag ver weg in de tunnel een paar lichtjes branden. Hij begon te rennen en het licht werd steeds helderder.
‘Wat!!’ riep hij verrast. Mr. Bones en Gravvano keken elkaar verbaasd aan en begonnen in zichzelf van blijdschap te juichen. Ook Bones werd blij en de brok in zijn keel was spontaan verdwenen. Er lagen honderden gouden munten, diamanten en andere sieraden verspreid over de grond. Ross gaf opdracht om terug te gaan om wat boomstammen en touw te gaan halen.
‘Die hebben we nodig om de kisten en de farao naar buiten te rollen’, zei Ross.
‘In orde kapitein’, riepen Bones en Gravvano die van vreugde waren teruggerend.
‘Nu zijn we rijk!’ riep Ross blijer dan ooit. Maar er was hem nog wat opgevallen. ‘Aha’, riep hij en keek naar de muur. ‘Wat hebben we daar? Eeuwig brandende fakkels, die zijn peperduur! Die neem ik mee voor in geval van nood’. Gravvano en Bones kwamen terug met wat ronde stammetjes en wat kisten.
‘Laad alles in de kisten!’ brulde Ross. Er stonden ook twee lege kisten naast de doodskist van de farao, die ook in de schatkamer stond. In totaal hadden ze dus vier grote kisten die tot het randje toe gevuld konden worden met goud en edelstenen.
‘Vul ze maar’, zei de kapitein tegen een groep piraten die opgewonden naar binnen waren gerend. ‘Neem al het goud en de sieraden mee!’ zei hij voldaan

en trots op zichzelf. ‘Jullie twee leggen alle boomstammen hier op de grond, dan leg ik er de kist van die farao op en rollen we hem naar de uitgang’.

Twee piraten legden acht tot tien boomstammen neer waarop de kist van de farao naar de uitgang werd gerold. Al het goud werd naar buiten gebracht. Buiten stonden twee met pistolen bewapende piraten om de buit te bewaken. Ook de farao kon vrij snel naar de uitgang worden gerold.
‘Hoe gaan we dit de tunnel uithijsen?’ vroeg een piraat.
‘Idioot, je zegt het zelf al: hijsen!’ zei Ross. ‘Pak het touw Gravvano en bindt het om de kist en trek dan het touw strak’. Vijf mannen trokken aan het touw totdat het strak stond.
‘Zijn jullie onderhand klaar met knopen, het is hier geen naaischooltje!’ schreeuwde Ross.

‘Langzaam…langzaam…en nu tillen!’ riep hij. De piraten begonnen van opwinding nog harder aan het touw te trekken. Buiten was het inmiddels donker geworden.
‘Sneller, sneller!’ schreeuwde Ross. De farao kwam langzaam naar boven.
De piraten hadden de lantaarns om zich heen in de grond geprikt zodat ze nog iets konden zien.
‘Wat is dit zwaar’, zeiden de piraten vermoeid. Een van hen zag nog een kristal liggen en rende eropaf. Het lag nog gedeeltelijk onder het zand. De rest van de piraten had dit niet gezien, ze hadden het veel te druk met het bergen van de farao.

‘Kijk eens jongens wat ik gevonden heb…. een groot kristal!’ riep de piraat. Het groepje mannen keek achterom en rende naar hem toe. De kapitein stond met zijn voet op een touw. De kist viel met een dreun terug in het gat.
‘Oh, ….nee…!!!’ schreeuwde Ross. Het touw was om zijn voet geslagen en hij werd meegesleurd naar beneden.
‘Hé krabbenkokers….help me!’ riep hij. Ross hing nu ondersteboven aan het touw. Het groepje mannen gierde van het lachen waardoor Ross nog kwader werd en een hoofd kreeg als een rode fluitketel. Hij bengelde in het rond en van woede kwam er stoom uit zijn oren.

Na veel gelach kwamen de mannen hem helpen en kon hij uiteindelijk weer naar boven komen. Ross stond weer met beide benen op de grond.

‘Kapitein, kijk een kristal!’ riep opper Gravvano opgewonden. Maar de kapitein luisterde niet.

Het kristal was lichtgroen van kleur en ongeveer 25 centimeter groot. Even later, toen hij weer wat gekalmeerd was keek ook de kapitein met interesse naar het kristal.

‘Draai het eens om mr. Drake’, zei hij.
‘Ayay Sir’, zei mr. Drake langzaam. Er zat een klein stukje perkament aan de onderkant geplakt. Er stond iets in een Egyptisch schrift geschreven. ‘Ik kan het niet lezen!’ zei Ross enigszins gefrustreerd. ‘Maar we zijn toch niet in Egypte’, zei mr. Bones.
‘Nee, maar het is toch zo geschreven en vraag me niet waarom’, snauwde de kapitein. Er kwam een kanonnier aanlopen. Het was mr. Dread, een man van Egyptische afkomst. Hij had verstand van de Egyptische taal.

Mr. Dread had een frivole jas aan met veel knoopjes en lintjes.
‘Gun me even wat tijd’, zei mr. Dread, terwijl hij het kristal pakte en het Egyptische schrift probeerde te ontcijferen. Het kristal flonkerde in het licht van de fakkels. Net kattenogen die open en dicht gaan.
‘Nou, vertel…wat staat er op?’ vroeg een piraat die stond te popelen van ongeduld.
‘Aha, ….ik heb het ongeveer ontcijferd, denk ik’. Dread keek op en las het voor:

‘Pak het kristal en gij zult nooit bij volle maan sterven…’.

‘Dus, als het volle maan is, dan sterven wij niet’, zei mr. Dread. ‘Ja, maar dat geldt alleen voor wie het kristal een keer heeft vastgepakt’, zei Ross.

De kapitein ging op de dichtstbijzijnde steen zitten, keek rustig naar zijn ring en begon eraan te friemelen. Hij keek de andere kant op, zodat hij een groepje vechtende piraten niet hoefde te zien. Het kristal was mooi en als het licht erop zou schijnen zou het vast nog mooier worden. Inmiddels had iedereen het flonkerende kristal een keer aangeraakt. ‘Zijn we nou onderhand allemaal klaar!’riep Ross geërgerd.

‘Zullen we kijken of het werkt?’ riep Gravvano opgewonden. Ross keek omhoog en zag woeste wolken voorbij razen. Hij ving een glimp op van de maan.
‘Het is toevallig volle maan vannacht!’ riep hij.

‘Waarom ook niet’, dacht Ross. ‘Mannen, we kijken of het werkt’ riep hij. Iedereen keek met spanning toe en wilde niet het slachtoffer van zijn gekke ideeën zijn. Ross pakte zijn degen en stak die zomaar door de borst van mr. Bones. Mr. Bones schrok ontzettend en zijn hoofd werd zo rood als een tomaat. Iedereen keek gespannen toe en vroeg zich af wat er nu ging gebeuren. Bones had zijn ogen helemaal dichtgeknepen, bang dat hij zou sterven. Maar, hij viel niet neer en zijn hoofd kreeg zijn normale kleur weer terug.
‘Hé…het werkt!’ riepen de piraten blij.
‘Nu enteren we elk schip voortaan bij volle maan!’ lachten de piraten. Nadat Ross het kristal nog een keer had aangeraakt wilde hij vertrekken.
‘Kom op, we gaan’, gebaarde Ross. ‘Jullie twee, pak al het goud en neem ook het kristal mee! Gravvano, leg jij het kristal in de kluis in mijn hut!’ riep hij en keek gespannen toe hoe de piraten alles wegdroegen.
‘En eh… laat die farao maar liggen, daar hebben we toch niets aan’.
‘Iedereen aan de slag nu, handen uit de mouwen!’ schreeuwde Ross alsof zijn eigen leven er van af hing. Toen al het goud uit de mysterieuze kelder was gehaald vertrok iedereen naar het schip.
‘Breng al het goud naar de laadruimtes! Als jullie klaar zijn, hijs dan de zeilen en het fokkenzeil voor meer snelheid!’ Alle bemanning was nu druk aan het werk. Een paar piraten waren bezig met het zeil en de anderen met het goud.
Ross keek of iedereen aan boord was en riep: ‘we kunnen gaan! Zet koers richting de Britse handelsroutes, daar valt veel te plunderen bij volle maan!’ lachte hij overmoedig’.We zullen er met hulp van onze meester zo zijn!’

‘Hoe heet je vader?’ vroeg James.
‘Mijn vader heet Owen’, zei Ella met een lachje.
‘Zullen we samen gaan?’ stelde James voor. ‘Het lijkt me wel weer eens leuk om met iemand een stukje te lopen uit mijn oude klas’.
‘Gezellig’, zei Ella.

Ella en James liepen samen naar het plein en praatten over van alles en nog wat. Toen ze bij het plein aankwamen stonden er wel honderd mensen, waaronder mariniers en een aantal gevangenen. Het plein was verhard met kinderkopjes. Dat moest wel bij een groot mooi plein. Op het midden van het plein stond een groot donker schavot. Boven op het schavot stond de galg. De strop bengelde slap in de wind. Het was het grootste en beste schavot van Engeland, speciaal gemaakt voor het grote publiek. Ella en James vonden het afschuwelijk om bij de galg te staan. Maar Ella moest er van haar vader naartoe, omdat ze de dochter was van de admiraal. De gevangenen stonden opgesteld tegen een lange muur. Voor de gevangenen stonden soldaten met rode jassen en een lang geweer met aan het uiteinde een bajonet. De soldaten hadden een bruine pruik op en een zwart hoedje. Ella liep naar haar vader. Owen had een grijze pruik op met krulletjes. Zijn jas was blauw en hij had een prachtig geweer in zijn zak en aan de andere kant een zilveren degen.
James pakte haar arm vast. Nog even en het slappe touw van de strop zou strak staan, weer een leven dat triest tot een einde kwam.
‘Zien we elkaar zo weer? Ik wil graag nog even kletsen’. Ella knikte van ja. James liet haar arm los en ging in het publiek staan. ‘Wel… daar ben je dan’, zei Owen bezorgd. ‘Je bleef lang weg’.
‘Sorry, ik heb een jongen uit mijn oude klas ontmoet. Hij heet James en hij is de zoon van mr. Callum. Zijn vader heeft dat grote landhuis op de heuvel’.
‘Wees wel voorzichtig’, zei Owen bezorgd. Ella keek bevreemd naar haar vader en zei: ‘Hoezo? Hij is uiterst aardig hoor! Hij zat vroeger in mijn klas’.
‘Het kan mij niet schelen’, zei Owen, ‘maar die familie Callum heb ik altijd rare lui gevonden’.
Hij wendde zich naar de generaal en de mariniers en riep: ‘Stilte mannen, we gaan nu beginnen!’ Een commandant liep rustig het schavot op met een stuk perkament in zijn hand. Hij rolde het af, kuchte wat en las het uitvoerig voor.
‘Deze vier piraten hebben geplunderd, gemoord en de Koninklijke marine te schande gemaakt. Hiervoor worden zij tot de doodstraf veroordeeld.

Hoofdstuk 2:

Dover

Het was een mooie lentedag in Engeland. De lucht was helder en blauw.

Er vlogen heel veel witte vogels over. Het waren zeemeeuwen die hoog in de lucht krijsten in de wind. Het was het begin van de lente, dus alles was groen en fris. Er liep een jonge vrouw met goudblond haar door het dorpsstraatje. Ze was ongeveer drieëntwintig jaar oud. In haar hand hield ze een klein tasje vast. Verder had ze een simpel blauw jasje aan. De vrouw, oftewel het meisje, was aan het dagdromen, dat kon je duidelijk zien. Ze droomde overdag eigenlijk nooit, maar nu wel. Het kwam vast en zeker door het warme weer.

In de verte kwam een jonge man aanlopen. Hij droeg een soort boekentas rond zijn middel. Hij had bruin haar en blauwe ogen en was heel netjes gekleed in een grijs pak met een bijzondere lederen riem. De zon was warm en hij liep loom te slenteren. Er gebeurde niets en het was stil, totdat het meisje en de jongen elkaar tegenkwamen.
‘Bent u toevallig James?’ floepte het zomaar uit de mond van het meisje.
Hij keek haar verbaasd aan. ‘Ja,.... dat ben ik. Hoe kent u mijn naam? Ik woon buiten de stad’.
Het meisje keek even in de ogen van de jongen.
‘We waren vroeger vrienden op school’, zei ze. ‘We zaten in dezelfde klas’.
‘Nou,.. .ik eh…, herken je echt niet meer, hoe heet je dan ook alweer?’ vroeg James.
‘Ik heet Ella’, zei ze verlegen.
‘Oh ja, oh, wat ben jij dan veranderd zeg! Sorry dat ik je niet heb herkend’ zei James.
‘Jij ook’, zei Ella lief.
‘Waar ga je heen?’ vroeg James.

‘Ik moet naar zo’n verschrikkelijke terechtstelling’, zuchtte ze. ‘Er zijn piraten opgepakt. Ze gaan aan de galg, echt vreselijk om te zien.
Maar ja, ik moet er naar toe, ik ben de dochter van de admiraal’, zei ze trots.

De dood door ophanging!'
De commandant liep het schavot af knipte met zijn vingers en riep dat de eerste piraat naar boven kon komen. De piraat kreeg de strop om zijn nek. Hij begon hevig te trillen en Ella keek weg.
De andere piraten stonden voor het trapje op hun beurt te wachten. Er stond een zwarte man bij de galg die aan de hendel zou trekken om de veroordeelde piraat te laten vallen. Veel mensen stonden met doekjes voor de ogen om het niet te hoeven zien. Vlak daarna kwamen soldaten het lijk van de piraat ophalen en legden hem op een platte kar.
De commandant kuchte weer.
'Nummer twee!' zei hij.
Nummer twee kwam zachtjes aanlopen.
'Alé, vooruit, doorlopen!' schreeuwde een marinier en gaf de piraat een zet. De piraat ging wat sneller lopen. Hij kreeg net als de andere piraten een touw om zijn nek en hij begon zachtjes te bibberen. De zwarte man liep weer naar het schavot, wachtte op een sein en trok vervolgens aan de hendel. De piraat bengelde stil in de wind. 'Luister goed, stelletje gajes! Dit was een waarschuwing voor jullie allemaal!' zei de commandant wreed. 'Jullie krijgen vijf jaar cel en worden knecht bij een smid, een bakker of krijgen ander werk. En luister…., als je het dan goed doet, kun je zeeman worden….dus….. de rest van jullie komt er dit keer erg gemakkelijk vanaf!'
'Mariniers, breng ze naar de cel', zei Owen. 'Dit zal ze wel leren hè admiraal?' zei de luitenant om er een beetje leven in te houden.
'Ja, ik hoop het wel' zei Owen terwijl hij diep nadacht. De mensen gingen weer weg van het plein om vervolgens weer naar huis te gaan.

Er bleven nog een paar mensen op het plein staan waaronder Ella en James.
'Hé, luister…ik kom vanavond naar je huis en als je zin hebt, ga je dan mee naar het feest ter ere van de generaal op het stadsplein?' vroeg James. 'Dankzij hem zijn die piraten eindelijk gepakt'., lachte James.
'Ja, dat vind ik leuk', zei Ella blij.
Ella rende naar haar vader.
'Vader mag ik vanavond naar het feest met James?' vroeg ze met lieve stem.
'Is dat die jongen waar je het over had?' vroeg admiraal Owen.
'Ja', zei Ella nogmaals.
'Mmm, vooruit dan maar, het is goed', zei Owen.

‘Oh, en Ella, ik wil die jongen eerst wel eens even zien’, zei Owen. Ella knikte en was diep van binnen helemaal blij. De laatste mensen verlieten nu het plein.

Het werd al snel avond. ‘Vader? Ik ga naar een oud klasgenootje van me’, zei James. Mr. Callum kwam aanlopen. Hij was ontzettend chique gekleed.
‘Ga je gang’, zei hij.
‘Waarom ben je eigenlijk de laatste tijd bijna nooit meer thuis?’ vroeg James.
‘Ik heb het veel te druk jongen, dat weet je toch. Ik ben alleen maar bezig met mijn werk’, zei Callum. James keek zijn vader vragend aan en besloot toen maar te gaan.
‘Nou oké, ik ga dan maar’, zei James.
‘Dag vader’. Mr. Callum liep weg. James trok een jas aan en liep naar het huis van Ella.
‘Ik weet waar de admiraal woont, want dat weet namelijk iedereen’, zei James een beetje zenuwachtig. Het koelde langzaam af en het begon buiten nu echt lekker weer te worden. Het grote huis van Ella kwam langzaam in zicht. James duwde de poort van de tuin open. Hij liep het trapje op en stond voor de deur. Hij belde aan. Er kwam een chique dienstmeisje aanlopen die langzaam de deur open deed.
‘Goedenavond, meneer, waar kan ik u mee van dienst zijn?’ vroeg het meisje vriendelijk.
‘Eh, ik kom voor Ella’, zei James nogal verlegen, terwijl hij stiekem over de schouder van het dienstmeisje naar binnenkeek in de hoop een glimp van Ella op te vangen.
‘Komt u verder, ik zal u naar mejuffrouw toe brengen’. James liep achter het dienstmeisje aan. Binnen was het prachtig ingericht. Mooie deuren, dure kandelaars, vazen en nog veel meer.

‘Waar is de moeder van Ella?’ vroeg James aan het dienstmeisje.
‘Ach, de moeder van Ella is helaas een paar jaar geleden overleden, ze was ziek en er waren geen goede medicijnen voor haar’.
James schaamde zich voor die vraag, maar hij wilde hem wel stellen. Het dienstmeisje was aangekomen bij de kamer van Ella.

‘U spreekt de dame aan met u, meneer’, zei het dienstmeisje zacht. James knikte zenuwachtig. Hij voelde zijn hoofd warm worden.

Het dienstmeisje opende de deur open en liet James naar binnen. Daarna sloot ze de deur achter zich en liep zwijgend weg.
‘Goedenavond Ella’, zei James.
Ella keek op met een glimlach. James aarzelde wat en ging toen bij Ella aan tafel zitten.
‘Nou, hier ben ik dan. Ben je klaar om mee te gaan?’ vroeg James een beetje verlegen.
‘Ik ga zeker met je mee’, zei Ella. James voelde zijn hoofd weer warm worden.
‘Mijn vader is al op het feest’, zei Ella.
‘Dus hij heeft er geen moeite mee dat je met mij meegaat?’

‘Nee, hij vond het goed’.
‘Dan zullen we maar gaan’, zei James.

Die avond werd er een bijeenkomst voor de generaal en de helden gehouden, omdat zij de vier piraten hadden kunnen aanhouden bij de kust van Dover. James en Ella liepen richting de herberg. In de herberg was het erg rumoerig. Er werd met flessen gegooid, er brak een ruit en er werd met tafels gesmeten.

‘Zo te zien is het weer erg gezellig vanavond’, zei Ella. James en Ella gingen op een rustig plekje zitten ver van al het rumoer.
‘Zal ik wat te drinken voor je halen?’ vroeg James.
‘Ja graag’, zei Ella.
Even later kwam James terug met een pul bier en een kannetje zoete wijn.
‘Alsjeblieft mevrouw’, zei James.
‘Mejuffrouw!’ verbeterde Ella. ‘Ik ben nog niet getrouwd!’ James lachte en zette het kannetje wijn en het glas voor haar neer.
‘En als je gaat trouwen, wie is dan de gelukkige?’vroeg James nieuwsgierig.
‘Daar zeg ik hemaal niks over’plaagde Ella. ‘Wat drink je eigenlijk?’
‘Nou gewoon als altijd: het bier smaakt me hier heel goed’, zei James.
‘Ik wil graag ook wat water’ zei Ella, terwijl ze James in de ogen keek. Opnieuw werd zijn hoofd warm, waarna hij haar gauw een glas water inschonk.
‘Jouw vader… is toch mr. Callum?’ vroeg Ella.
‘Ja, hoe weet je dat?’ vroeg James.
‘Nou, jouw vader had in zijn huis een keer een soort tentoonstelling over allerlei merkwaardige voorwerpen en boeken gegeven. Alleen de laatste tijd zie ik hem niet meer zo vaak in Dover’, zei Ella.

‘Hij heeft het erg druk en moet vaak weg voor zijn werk’, zei James.

Admiraal Owen stond buiten de herberg met de generaal te praten over zijn zogenaamde geweldige heldendaad.
‘Waarom wordt er zo’n groot feest gehouden voor maar vier gevangen piraten?’ vroeg Owen aan generaal George Stanley.

‘Nou, mijn beste admiraal, dat komt natuurlijk, omdat deze piraten al twintig jaar de Britse handelsroute plunderden en overal een hoop ellende hebben gebracht. Overigens, heeft u al gehoord dat we met een aantal schepen naar Amerika willen gaan…, naar die nieuwe wereld?’ zei de generaal opgewonden.
‘Ja, dat weet ik, want we willen er een nieuwe nederzetting gaan bouwen’, zei de admiraal triomfantelijk.

‘Dus u wist het al?’ vroeg de generaal verbaasd.
‘Tuurlijk, jongen, ik ga zelf ook mee!’ lachte Owen.
‘Weet u ook hoe die nederzetting gaat heten?’ vroeg de generaal, terwijl hij een grote stap naar achteren deed.
‘Ja, Georgetown… voor Engeland!’ zei de admiraal met een hik.
‘Er ligt daar wel heel… veel… hout..(burp) sorry,.. goud’, zei de generaal ook met een flinke hik.

Binnen klonk gezang en luide muziek van een accordeon. Af en toe hoorde je een glas vallen. De deur vloog open en met luid geschreeuw vloog een dronken zeeman naar buiten. Owen en de generaal deden een stap opzij.
‘Maar je moet daar wel goed oppassen voor de indianen, die verdedigen hun land goed!’
‘Nou, we passen wel (hik) op’, zeiden de twee. De twee waren duizelig en dronken en maakten nog wat grappen.
‘Generaal… noemt u me maar gewoon bij mijn naam. Ik heet Owen’, zei Owen. De twee begonnen weer te lachen.
‘En dan noemt u mij maar gewoon George’, zei de generaal, terwijl hij op de schouder van Owen sloeg.
‘Kan ik u nog wat cognac inschenken mijn vv…vriend?’ vroeg George.
‘Nou, dat sla ik niet af!’ zei Owen. Generaal George pakte twee kleine glaasjes en schonk nog wat cognac in.

‘Ja, je mag bij mij thuis komen, je weet waar het is’.
‘Ja, ik weet waar het is’, zei James. Ella liep met haar vader naar huis. James bleef nog even zitten en bestelde een glas whisky. Daar was hij wel aan toe.

De volgende dag was het mooi weer. Gouverneur Cameron zat aan tafel zijn brieven te schrijven. Hij zag er moe uit. Zijn grijze pak en zijn bruine pruik maakten hem wat saai, maar toch ook weer indrukwekkend. Luitenant Andrew kwam binnenlopen. Hij kwam juist vanuit de haven van Dover.
‘Sir’. ‘Wat is er?’ vroeg de gouverneur bezorgd.
‘We zijn overvallen door piraten’.
‘Wat ..... overvallen?!’ riep Cameron boos. Hij zou de tafel wel willen omgooien en zijn potje inkt over het hoofd van de luitenant willen gieten.
‘Hoe heeft dit kunnen gebeuren!’
‘We zijn twee van onze handelsschepen vol met tabak, aardappelen en goud uit Zuid-Amerika kwijtgeraakt’, zei Andrew benepen. Cameron pakte Andrew bij de kraag en schreeuwde: ‘Twee schepen kwijt?!’
‘Luitenant, als dit nog één keer gebeurt dan neem ik je jouw rang af en kun je koper gaan poetsen!’ Andrew keek erg benauwd. Hij was juist zo trots op zijn rang en zou later graag in het Royal Palace van King George II willen gaan werken.
‘Ik kan er niets aan doen!’ zei Andrew.
‘Mmm. Dat is waar… heb je enig idee wie hier achter zit?’ vroeg Cameron met omhooggetrokken wenkbrauw.
‘Nee, ik weet het niet. Maar, we komen er nog wel achter’, antwoordde Andrew gauw.
‘Als dit nog eens gebeurt gaan we er met onze oorlogsschepen op af’, zei de gouverneur die nog steeds boos was.

‘Maar gouverneur, dan lopen al onze mannen gevaar’, zei de luitenant . ‘Er gaat een gerucht rond dat die piraten bij elke volle maan onsterfelijk zouden zijn’.
‘Dus je weet toch wie het zijn!’ riep Cameron.
‘Ik weet het niet zeker, ik heb iemand iets horen vertellen over een of andere “Ross” nog wat‘.
‘Ach, dat zijn gewoon fabeltjes uit donker Afrika! Allemaal bangmakerij, niks van aantrekken en vooral niet geloven’, zei de gouverneur kortaf en hij liep weer naar zijn bureau.
‘Sir, het is echt waar!’ riep Andrew.

‘Dit is het enige wat die Fransen beter kunnen dan wij en dat is cognac maken!’zei de generaal. ‘Je krijgt er zo’n warm hoofd van’, zei Owen. ‘Maar, wel lekker!!’

Bijna alle mensen van de stad waren aanwezig. Er werd gezongen en gedanst. Sommigen waren zo stomdronken, dat ze door wat mariniers moesten worden opgehaald om naar een cel te worden gebracht totdat ze weer nuchter waren. De tijd vloog voorbij. Minuut na minuut en uur na uur.

‘Nou, als het gezellig is wordt het altijd vroeg laat’, zei Owen. ‘Ik ga maar eens met Ella naar huis’.
‘Pp..pas op voor dronken lui op de weg’, lachte de generaal met een hik en liep vervolgens met een harde bons met zijn hoofd tegen de deur.

‘Kk..kijk uit waar je staat, mman!’ zei de generaal tegen de deur die niet opzij ging. Owen was terug de herberg in gelopen om Ella op te halen. Het was erg warm binnen en je kon door al dat gezang bijna niets verstaan. Owen waggelde langs de rand van tafeltjes, die hij vanwege zijn wankele benen goed moest vasthouden.
Owen was verbaasd dat veel mensen om niks met elkaar aan het vechten waren.

‘Hé, is het hier oorlog?’ riep hij, terwijl hij nog maar net kon bukken om een vliegende barkruk te ontwijken. Hij liep verder en botste tegen tafels en mensen aan. De admiraal keek rond en schreeuwde: ‘Ellaaa!’
Plots was de hele kroeg stil en iedereen keek naar Owen.
Ella zat naast James.

‘Hallo mijn vriend’ zei Owen.
‘Ik kom mijn dochter halen. Ella, kom mee we moeten…burp…nu… hik, gaan!’
Ella reageerde niet en haar hoofd kleurde zo rood als een tomaat. Ze schaamde zich dood voor haar dronken vader.
‘Kom je nou nog mee!’ zei de admiraal duizelig.

Owen wankelde de kroeg weer uit en bukte even, want hij dacht dat er met een pan tegen zijn hoofd werd geslagen. Vervolgens struikelde hij over een drempel en viel plat voorover met zijn gezicht in de modder.
‘Dag James’, zei Ella, terwijl ze opstond om haar vader weer overeind te helpen.
‘Kom je morgen weer?’ vroeg James.

‘Meen je nou echt dat deze piraten bij elke volle maan onsterfelijk kunnen zijn?’ lachte Cameron.
‘Er wordt door teveel mensen gezegd dat het waar is. Er moet dan wel iets van waar zijn en trouwens ....., er is ook een farao gevonden, die lag ergens in een kuil vlakbij het strand in Tunesië; achtergelaten door mensen die daar iets hebben gezocht. We hebben hem uiteindelijk meegenomen naar Dover’, zei luitenant Andrew. ‘Na het lezen van wat boeken denken we dat er een vloek op die farao rust. We maken daarom zijn kist liever niet open’.
Cameron keek Andrew nieuwsgierig aan. Misschien geloofde hij de luitenant dan toch wel.
‘Dus ik kan hem gaan bewonderen?’ vroeg Cameron.
‘Als u dat wil’, zei Andrew. ‘Niet iedereen mag er naartoe’.
‘Dat komt dan later wel. Eerst nog eens nadenken over die schepen. Ik stuur de Admiraal wel een brief met de vraag welk regiment mariniers er mee kan voor het geval dat onze handelsschepen nog eens overvallen worden. Dan heeft hij de tijd om alles in gereedheid te brengen en wat mannen naar die plek te sturen’ zei Cameron.
‘Trouwens, hij gaat eerst samen met jou en nog wat anderen naar Amerika. Jullie gaan daar een handelspost stichten’.

Andrew keek Cameron met grote ogen aan. Hij was duidelijk onder de indruk; dit zou hem in zijn carrière weleens snel vooruit kunnen helpen.
‘Yes, Sir!’ Andrew ging weer naar buien.

Hoofdstuk 3:

De farao

Gouverneur Cameron liep samen met luitenant Andrew naar de Nationale Britse Bank. De bank lag in het centrum van de stad en was goed bewaakt tegen inbraak en ongewenste gasten. Het was nu niet druk op straat, want de meeste mensen waren aan het werk.
'Ik vind dit al mijn hele leven een mooie bank', zei de gouverneur, terwijl hij met Andrew naar binnen liep. 'Moet je eens kijken wat voor materiaal ze bij de bouw hebben gebruikt. Het lijkt wel een paleis'.

Het was stil in de bank. Zelfs stiller dan in een bibliotheek. Cameron liep door de grote gangen en bleef Andrew maar wijzen op de mooie materialen.
'Moet je eens kijken hoe hoog en hoe mooi die plafonds zijn, al dat marmer op de vloer, gouden krullen aan die pilaren… wat dat heeft gekost! Je zal maar bankier kunnen zijn. Het blijft een merkwaardig vak'.

Aan een tafel zat een man te schrijven. Af en toe doopte hij een witte ganzenveer in een potje met zwarte schrijfinkt. Zijn haar was net zo zwart als de inkt. Zijn ogen waren groter dan die van alle andere mensen en op zijn neus rustte een klein zilveren brilletje.
'Heren, waar kan ik u mee helpen?' vroeg de man.
'Ik wil graag de farao bezoeken, ik ben de Gouverneur van Dover, ziet u'.De man keek over de rand van zijn brilletje aandachtig naar de gouverneur.

'Aha, u wil dus onze gast komen bezoeken. Heeft u een visitebewijs?' vroeg de man met een schorre stem. Cameron keek Andrew aan, knipte even met zijn vingers en wees naar zijn leren heuptas.
'Geduld alstublieft', zei Cameron rustig. De gouverneur pakte een klein kokertje uit de tas en maakte het voorzichtig open. Hij liet een stuk perkament aan de man zien.

De bankman keek aandachtig naar het stuk perkament en zag daarop het zegel van King George II. De man keek weer over de rand van zijn bril naar de gouverneur en zuchtte hoofdschuddend.

‘U bent wel laat, de bank gaat bijna sluiten. Maar vooruit, ga uw gang’, zei de man. ‘Er gaat iemand met u mee om u de weg te wijzen’, zei hij.
Er verscheen een klein mannetje met een grijze baard en een grote krulsnor. Hij had merkwaardige kleren aan en was erg vriendelijk. Cameron en de luitenant liepen naast elkaar achter het mannetje aan. Het mannetje zei met een knarsende stem:
‘het is opmerkelijk, maar er is de laatste tijd wel erg vaak naar de farao gevraagd. Waarom wilt u hem zien?’
De gouverneur en de luitenant keken elkaar bezorgd aan. Bijna niemand wist waar de kist van de farao zich bevond en eigenlijk wist niemand wat er met de farao aan de hand was. Ze wisten het zelf amper.
‘Nou ziet u, ik wil hem eigenlijk alleen maar even bewonderen’, zei de gouverneur. ‘Meer niet’.
‘In de kluis van de Britse Bank worden trouwens veel politieke en staatsgeheimen bewaard’, zei Andrew, om maar snel op een ander onderwerp over te schakelen. De mannen liepen naar de kluis waar de farao lag. In het achterste deel van de bank was het donker en de gangen waren lang niet zo mooi als aan de voorkant van het gebouw. De gangen waren kaal en de plafonds waren afgebladderd. Soms hing er een klein schilderijtje met hier en daar een fakkel, maar voor de rest hing er niet veel. Er liepen een paar bedienden rond. Overal hoorde je voetstappen. ‘Het is hier nogal groot hè’, zei de man.
‘Ja, ik ben nog nooit door de hele bank gelopen’, zei de gouverneur. Ze moesten wel 10 minuten lopen voordat ze bij de speciale kluis aankwamen. Toen stonden ze stil voor een grote deur met natte ijzeren platen erop. Het was er koud. Het mannetje pakte de sleutel en stak hem in het slot. Hij draaide de sleutel een kwartslag naar links en daarna driekwart naar rechts. De deur ging met een harde klik open. Het was even stil. In het midden van de kamer stond de sarcofaag van de farao op een grote houten tafel. De sarcofaag was mooi gepoetst en hij was helemaal van goud. De gouverneur kon hem bijna niet zien. De kist schitterde en fonkelde van al het licht dat erop viel.

‘Ongelooflijk!’ zei Cameron verbaasd en keek naar de bankman.
‘Ja, hij is echt prachtig, daarom vragen er zoveel mensen naar. Maar het is ook nog strikt geheim voor velen en zeker voor de Fransen. Want, als zij het weten, willen ze hem misschien stelen of ons de oorlog verklaren! Net als de Nederlanders nemen ze alles mee, goud, kristal en allerlei andere kostbaarheden. Natuurlijk zullen we terugvechten, maar we zijn lang zo sterk niet’, zei de man.
‘We hebben misschien een kleine kans’, zei de luitenant. ‘Maar je weet maar nooit…’
Het was even stil in de kamer, de gouverneur keek naar de luitenant en de luitenant keek naar de farao.

‘Waarom zijn hier de fakkels aan als niemand een bezoek aan de farao heeft aangevraagd? U zei toch dat er nog niemand was geweest?
Het bankmannetje keek naar de gouverneur en vertrok geen spier. Het was weer even stil. ‘We hebben maar één keer een bezoek gehad’.
‘En, wie was dat dan?’ vroeg de gouverneur. ‘De man heeft zijn naam niet genoemd. Hij keek naar de kist, liep er even omheen en ging toen meteen weer weg. Hij is amper twee minuten binnen geweest’. Andrew keek naar de gouverneur, maar die deed alsof hij niets had gehoord. Na een korte tijd spraken ze weer over alle gewone dingen die in hen opkwamen. ‘Goed, ik laat zo snel mogelijk iemand komen die veel van dit soort kisten af weet’.
‘Ik zal hem snel laten halen’, zei de luitenant.
‘Owen wist ervan dat ik voor zoiets wel iemand kon regelen, maar ik heb nog niet de tijd gehad te onderzoeken wie dat is, ’ zei Cameron.
‘Ho, ho, wij laten niet zomaar iedereen naar binnen om naar de farao te komen kijken’, zei de bankman verontwaardigd. ‘Zelfs niet mensen met hoge rangen of van het ministerie, want anders weet straks iedereen dat we hier een ‘bijzonder geval’ hebben opgeslagen. jullie mogen hem niet gaan halen! Ik zal jullie laten tegenhouden!’

‘Luitenant Andrew zal niets zeggen’, zei de gouverneur. Cameron liep met Andrew snel de kluis uit en zij haastten zich door de gangen naar buiten.
‘Stop’,riep het bankmannetje, ‘staan blijven jullie!’

‘Hé, rustig aan vriend….. pas maar op, anders zorg ik ervoor dat je nog vandaag ontslagen wordt’, zei de gouverneur, terwijl hij achterom keek toen het

mannetje achter hen aan wilde lopen. De gouverneur deed alsof hij verder niks had gehoord. Cameron en Andrew liepen nu snel de bank uit.

Buiten begon het nu harder te waaien. De bladeren van de bomen ritselden in de wind. Cameron keek omhoog naar de donkere lucht.
‘Hmm… hopelijk komt er niet weer zo’n storm!’
De donkere lucht werd dreigend en begon langzaam dicht te trekken. Korte tijd daarna bereikte de gouverneur zijn huis en ging met de luitenant naar binnen. Vlug sloot hij de deur achter zich dicht.
‘Luitenant, ga jij zo dadelijk naar het postkantoor om een brief te versturen. Stuur een brief naar die archeoloog-vriend, “dinges” van je’, zei Cameron.
‘Charles heet hij’, zei Andrew fel. ‘Hij is mijn neef’.
‘Ja! dat zeg ik, naar die “dinges” zei de gouverneur al wijzend met zijn handen.
‘Goed, komt in orde gouverneur!’

Buiten was het gaan stormen. De luitenant liep door de smalle straatjes naar het postkantoor. Zijn jas flapperde in de wind. Het was gelukkig niet zo ver om te lopen. Het postkantoor lag dicht bij de Koninklijke Britse Bank. De wind werd steeds sterker zodat de luitenant zijn hoed goed moest vasthouden. Hij zou hem anders verliezen.

Na een paar minuten lopen stond Andrew voor het oude postkantoortje. Het was een klein huisje met een scheef dak. Er scheen een geel licht door de raampjes. In het linkerdeel van het postkantoortje was een kleine kroeg gevestigd. Binnen zaten een paar mensen wat te eten, te praten en te lachen. De kroeg liep best goed. Veel klanten die hun brieven hadden gebracht bleven nog wat bij elkaar zitten om wat te drinken. Hier kon je de roddels horen en de laatste verhalen van de scheepslui, die uit de haven waren gekomen om hier hun post te versturen. Luitenant Andrew liep het postkantoor binnen. Er bevond zich ook nog een kelder onder het postkantoor die diende voor opslag van post en drank.

Het was aardig rumoerig door de mensen in de kroeg aan de andere kant. Andrew liep op het postloket af en zag een man aan een houten bureau zitten.

De Man had hem niet horen binnenkomen. Andrew kuchte maar even om te laten horen dat er iemand was. Achter het bureau zat een man.
‘Ach kijk’, zei de man. Kan ik u helpen? Ik had u niet gehoord. Steeds meer post voor Amerika. Het lijkt wel of iedereen daar naar toe gaat’. De man had wat